Keita: el davanter errant

El Peralada és el setè equip a Espanya d'un futbolista de 22 anys que va arribar des de la República de Guinea buscant triomfar al futbol europeu

Keita és un dels jugadors destacats del Peralada

Té només 22 anys, però el Peralada és el seu setè equip des que va abandonar l´Àfrica rumb a Espanya per jugar al Rayo Vallecano. «Així és el futbol. Un dia ets aquí i l´endemà en un altre lloc», assegura l´atacant, «molt content de la seva nova vida» a les comarques gironines.

A la República de Guinea, país al que normalment se li afegeix el terme Conakry (el nom de la seva capital) per diferenciar-la de la resta de països amb el mateix nom, sol ser difícil no veure nanos pel carrer amb una pilota als peus. Improvisen un terreny de joc en qualsevol solar, un camp a mig llaurar o una esplanada, per irregular que sigui, i allà munten el seu particular estadi. Somien, algun dia, a convertir-se en estrelles d'aquest esport. Ser com Messi, Cristiano Ronaldo o Samuel Eto'o, tota una icona a l'Àfrica. Somnis com aquests de ben segur que suraven pel cap de Keita Karamokoba quan tot just era un marrec. Ell, ambiciós, no ha fet altra cosa que perseverar. Estudiar no era el seu fort, però sí jugar al futbol. Això l'ha dut, amb només 22 anys, a deixar Guinea i viure tota una odissea per Espanya. De nord a sud. I a la inversa. El seu periple l'ha portat fins al Peralada, on s'està fent un tip de fer gols, a l'espera de poder debutar, algun dia, amb el Girona a Segona Divisió A.

Internacional amb la selecció del seu país en categories inferiors i escollit com el millor jugador africà sub-17 l'any 2011, Keita prometia. I molt. Tant, que el Rayo Vallecano el va pescar quan encara era juvenil. Allà començava la seva particular aventura, que l'ha dut a un munt d'equips: cedit a l'Alcalá, a l'Huracán valencià, al San Roque de Lepe, a l'Atlètic Llevant, al Recreativo de Huelva i ara al Peralada. «Visc el present. És l'únic que tinc al cap i el passat ja no importa», etziba. El seu present és a Tercera, a l'equip empordanès, entrenant-se sota les ordres d'Arnau Sala però de tant en tant treballant amb Pablo Machín i el seu Girona. I ell és feliç, tot i que quan li van proposar canviar d'aires, aquest últim estiu, no tenia ni idea d'on el reclamaven. «Peralada ni sabia on era. Ho vaig haver de buscar al mapa. Però el futbol és així. Jugues on et toca. Avui és Peralada i demà no en tinc ni idea. M'agrada molt aquest futbol, visc d'això i no tinc cap altra cosa. Aquí m'hi trobo molt a gust i estic encantat d'haver acceptat l'oferta», explica.

Per fer-ho, primer va haver de convèncer la seva dona, amb la qual actualment comparteix pis a la capital gironina, juntament amb el seu fill, de només set mesos. «Ella no ho entenia. Em deia que jo tenia més nivell com per jugar a Tercera. Mira per mi i això ho comprenc», recorda. «Li vaig explicar tot això de la filiació amb el Girona. Li va costar, però al final ho va entendre», diu. No es penedeix de la seva decisió. És titular, suma 8 gols i el seu equip ho fa de meravella. «Estic gaudint d'aquesta experiència. Tothom m'està tractant molt bé; el club, els companys i també l'entrenador». Per a Arnau Sala també té molt bones paraules: «És una molt bona persona, que sempre dóna la cara per nosaltres. Estic encantat amb ell i m'encantaria que em dirigís a un nivell més alt

perquè crec que és prou vàlid».

Optimista de mena i ambiciós com ningú altre, Keita té clar que el gran «objectiu» d'aquesta temporada és «pujar». Per fer-ho, caldrà sumar molts més punts, començant aquest diumenge pels que hi haurà en joc contra el líder, l'Olot. «Els podem guanyar, ho tinc més clar que l'aigua. Som segons, sabem el que volem i no tenim pressió. Hi confio al 2.000 per cent», confessa. No té por dels olotins, ni tampoc del golejador Marc Mas, pitxitxi de la categoria.

Keita vol lluitar per l´ascens i anar convocat amb el Girona com han fet els seus companys Marc Carbó, Gianni Cassaro i David Serrano. «M´he entrenat moltes vegades amb equips de Primera o Segona i sempre és una alegria. Hi ha gent boníssima i s'aprèn molt. Quan ho faig sempre dono el màxim de mi i estic segur que sóc capaç de jugar amb ells. Però tampoc tinc pressa. S'ha de ser pacient», explica.

Fill d'una família sempre lligada al futbol, Keita recorda la seva infantesa, en una casa amb un terreny «tan gran com el camp de Montilivi» i en què la pilota era la seva única companya. «No m'entrava estudiar. Volia jugar sí o sí. Tenia molts amics que eren a Europa i la meva intenció era ser com ells». Fins que va venir el Rayo, el seu passaport. Ara, amb la intenció de «debutar algun dia a Primera», l'atacant té coll avall que «mai abaixaré els braços» perquè això seria «perdre», una paraula que no entra en el seu vocabulari. Mentre persegueix els seus somnis, Keita seguirà tenint cura de la seva dona i el seu fill, com també mantenint el contacte amb els seus oncles i cinc germans. «Els meus pares i avis van morir, però segueixo parlant amb els meus familiars», afirma. Tant, que aquest Nadal espera viatjar a Guinea per passar les festes plegats. Amb uns quants punts més sota el braç. I gols, això per descomptat.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/esports/2016/11/25/keita-peralada/816396.html?utm_source=rss